

Co zpívala Majdalenka

ZÁTOKA

Greenhorns

- 1) **V zátoce Čnaši je Fcelej denČstin, dneska je Amitichá, to já dobře Čvím, až ten stín Amii zmizí i z duše Čmoji, za vodou Fčekám na lásku Čsvoji.**
- 2) **Poslední dříví jsem na oheň dal, to aby nocí překrásně hřál, já nespím, to víš, tak jak bych si přál, proč jsi mě Hardy na práci bral.**
- 3) **Pomalů svítá a krávy jdou pít, v sedle zas musím celej den být, proč má tvůj tatík tolika stád, tejděn už sháním a nemůžu spát.**
- 4) **Zejtřa se vrátím tam na jižní díl, v zátoce naši, tam bude můj cíl, vítr se zdvíhá a měsíc jde blíž, zejtřa stín zmizí, dobře to víš.**

Polke kreslil Jonáš

Z paměti kapitána

Zdolávali jsme líně tekoucí kanály polského Ilavského pojezeří. Tenkrát to byl bohem zapomenutý kraj, který navštěvovali jen místní jachtaři a kajakáři, z cizinců asi jen my. Kanály byly zarostlé vodním morem kanadským, který naše lodě brzdil a namotával se na hřídel pomocného lodního motoru zn. Crescent. Když chtěl Čivava zjistit, kolik vody je pod kýlem, pořádně hrábl pádlem pod sebe a pak už jen bědoval: „**Ten špenát mi sežral pádlo!**“ Museli jsme zastavit, Čivavu vylodit a přihlížet jeho pátrání u dna. Až teprve druhý a třetí dobrovolník pádlo v hustém porostu nahmatali a vodní Adéle vyrvali. Dnes už jsou Ilavské kanály čisté, protože se po nich plaví turisté platicí eurem.

MOD/K/RÉ STRÁNKY PRO SKAUTY A SKAUTKY 4/2020, PRO SÍŤ VODNÍCH SKAUTŮ VYDÁVÁ HLAVNÍ KAPITÁNAT VODNÍCH SKAUTŮ

všichni muži na palubě

Mokré stránky

PRO VODNÍ SKAUTY A SKAUTKY

4/2020

Ahoj

Ahoj

Podíval jsem se do **Cesty země a vody** a přečetl jsem:

37. Poznávám přírodu vyberu si oblast, ve které následně prokážu své znalosti poznáním deseti až dvaceti nových objektů.

Pak jsem nahlédl o dvě stránky dál do vodáckých doplňků:

Polovina objektů bude z vodního prostředí.

Protože si s Majdalenkou myslíme, že za objekt z vodního prostředí by mohl být pokládán i jez, mlýn nebo malá vodní elektrárna, tak vám raději rovnou předkládáme k rozeznání několik rostlin, které určitě rostou i na břehu „vaší“ řeky, rybníka nebo přehrady.

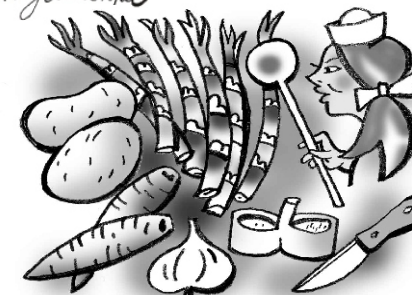
Jonáš

P.S.: A připomínám, že o některých rostlinách, třeba křídlatce japonské, jsme psali už v Mok/drých stránkách 2018_1

Jonáš má pravdu, že jsme o kolemvodních rostlinách už psali a zmínili křídlatku japonskou. Tu naše vlčata přímo milují, protože nejen, že si v ní mohou hrát jako v džungli, ale ani je nikdo nenapomíná, když její souvislé plochy rozšlapou. Ono ničit křídlatku je přímo nařizeno. Křídlatku si však zamilovala i naše děvčata, zejména ta, která chtějí žít vegansky. Objevila jsem, že mladá křídlatka má chuť jako rebarbora a dá se jíst jako kompot, salát, příloha i polévka, na níž předkládám jednoduchý recept: Dej vařit přiměřené množství mrkve nebo jiné polévkové zeleniny, mezi tím oloupej asi 600 g mladých výhonků křídlatky (do 20 cm délky), nakrájej, přidej do zeleninového vývaru, povař asi 5 minut přiměřeně osol, změkklé výhonky v polévce rozkvedlej nebo rozmixuj s 250 g taveného sýra, podávej a olizuj se.

Majdalenka

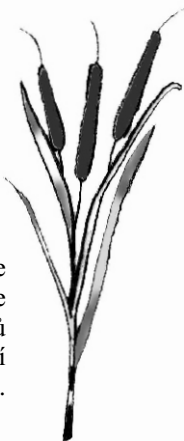

píše: VEZÍR

kreslí: JÓGES

Břehy rybníků a kanálů s pomalu tekoucí vodou bývají zarostlé nejčastěji 1–4 m vysokou travou **rákos obecný**. Jeho hlavním významem spočívá v zadržování vody v krajině a poskytování bezpečného útočiště pro ryby, vodní ptáky i savce. Kdysi se z něj vyráběly brašny, klobouky, rohože a střechy.

Orobinec širokolistý je vzrůstem menší než rákos, ale hnědé palice květů „doutníky“ jej činí zapamatovatelnějším.

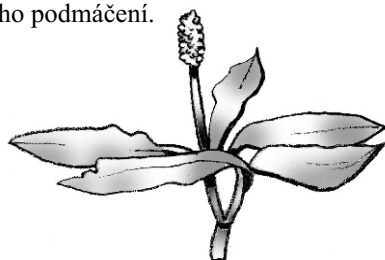

Ve vodě splývající lodyhy až 3m dlouhé s plovoucími listy asi 12 cm dlouhými má **rdesno obojživelné**. Jak název napovídá, vyschne-li mu prostředí, klidně si roste třeba na okraji pole až do dalšího podmáčení.

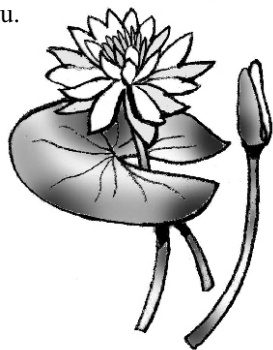
Listy trochu podobné leknínu (jinak vypadají ty ponořené a jinak plovoucí na hladině) na 180 cm dlouhé lodyze má **rdest vzplývavý**

Vodní rostlina, která svými listy tvoří na řekách a rybnících jižních Čech a Moravy i povodí Odry zajímavé růžicové ornamenty, je kriticky ohrožená **koťvice plovoucí**. Nejzajímavější jsou její plody, což jsou oříšky zvláštního hvězdicového tvaru.

Šlechticem mezi našimi vodními rostlinami je zákonem chráněný **leknín bílý**. Jeho až 180 cm dlouhý oddenek přezimuje na dně tůňky, aby z něj na jaře vyrašily plovoucí listy a květy.

Ve stojatých nebo pomalu tekoucích vodách se vyskytuje **stulík žlutý**, který plaváním na hladině může připomínat leknín. Květ však má zcela jiný tvar a barvu.

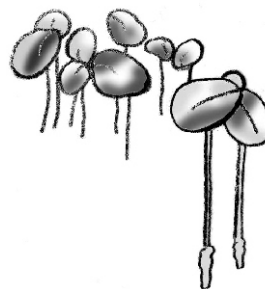
Jestliže jsme leknín přirovnali k šlechtici, pak poctivým řemeslníkem mezi vodními rostlinami je **puškvorec obecný**. Přestože je příbuzný „svatební květině“ kala, je používán především k léčení žaludečních a trávicích potíží, k protizánětlivým koupelím a dokonce i proti omrzlinám a depresím.

Na březích vod nížin a pahorkatin roste **šípátka střelolistá**. Kdo ji v přírodě uvidí, už si ji pro zvláštní tvar listů zapamatuje.

Podobně jako puškvorec, je i **d'áblík bahenní** chudším příbuzným kornoutice neboli kaly. Najdeme jej nejčastěji v mokřích olšinách. Jeho bílý nebo zelenobílý „květ“ není květem, ale listenem podpírajícím méně nápadný klas mnoha drobných kvítků.

V 19. a 20. století k nám byla zavlečena rostlina, kterou sneseme ještě tak jako zdroj kyslíku v akváriu, **vodní mor kanadský**. Buď je zakořeněn ve dně nebo se volně vznáší jako zelené vlasy vodní víly. Tuto invazní rostlinu jsme vzali na milost, protože její rozšíření mírně ustupuje.

Za tepla a bezvětrí se dokáže hladina rybníku či zátoky velmi rychle pokrýt listy „žabince“ o průměru 2–3 mm. Nejsou to listy, ale vznášející se stélky **okřehku menšího**, nesoucí kořínky a nepotřebující listy, okřehek kvete jen velmi vzácně.

